

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput XV. De haeresi Arii, unde initium sumpserit, & ad quos pervaserit: & de mutua Episcoporum inter se contentione ob eundem Arium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

ὁδὸς ἐστὶν, τὸ μέσον τῶν τόπων ἐν οἷς ἕκατε
 διέτελεν καὶ ἁμὴν ὡδὲ ἐξήρηται πα-
 ρὰ τῶν ἀλιωνῶν καὶ ἀμοιῶν συγχρομήτων.
 Ἐπιταύτης ἡγεμονίας διδουκίμως πε-
 ρόλυτο φιλοσοφῆσαι καὶ ἀτυχανόν· ὃς ἐν
 βυζαντίᾳ παρὰ τὸν ὄλυμπον ἄς διαβίβας ἐ-
 γέν· ἀρεσὴν δὲ τῶν ναυαλιωνῶν πρεσβύτων,
 ἵστας χάριθ' μελεῖχε, θεραπείας πατρῶν
 καὶ πρᾶξις πατρῶν ὁμοίως, ὡς καὶ αὐτῶν κων-
 σταντῖνῳ διὰ τῶν ἀρετῶν τῆς βίης συνήθη καὶ
 ὄλον εἶναι· κατ' ὁμοίω γένει καὶ δ' ἐσμώ-
 τε πρὸς ὁμοίων δ' ὄρου φέρων· ἡσυχία δὲ
 ἡ τυραννικὰ φρονεῖν ἔφυγε, καὶ παρὰ τὸν
 ὄλυμπον ἀναήθηθαι, συνελήθη δ' ἐση-
 σθῆσαν τῶν ἐπιηδῶν ἀτυχανόν, πρεσβύ-
 τῳ ἡσυχίᾳ πρὸς τὸν βασιλέα, πρῶτον
 δὲ προσην, ὡς τῶν δεσμῶν ἀφεθῆναι τὸν
 ἀστυροπον, μὴ χαλεπῶς δεδεμένῳ φθά-
 σι ἀπολύμεν, λέγειν ὡς τῶν δεσμοφύ-
 λακας πεμψας, ἐδήθη τῶν δεσμῶν αὐτὸν
 αἰεῖν· οἱ δὲ ὡς ἐκπέθειντο, εἰς τὸ δεσμω-
 τῆσαν ἐλθεῖν αὐτομάτως δὲ κεκλεισμένους
 ἀπαπέδωκεν ἄς θύρας, καὶ τῶν δεσμῶ-
 τε ἅ δεσμά διαρρῆναι· μὴ δὲ ταῦτα
 καὶ πρὸς βασιλέα παρὰ τῶν ἐν βυζαν-
 τῷ διαβίβοντα τότε, ἐτοιμῶς τῶν χάριν
 λαεῖν· ἔρδ' εἴωθε κωνσταντῖνῳ δυσχεραί-
 νῳ ἐπὶ ταῖς αὐτῆς αἰτήσεσι σφόδρα ἔρδ' ἐν
 πλείητι μὴ τὸν ἀνδρα ἦγε· ταῦτα μὲν ἡμῖν
 ἐν βραχεῖ διηλώσω, παρὰ τῶν τότε
 λαμπρῶς ἐν μοναχοῖς φιλοσοφῆσαν ὡ
 δὲ ἀκριβείας τῆς παρὰ τῶν μέλει, ζήτων ἀν-
 δρωτῶν πλείων τῶν βίης ἀναγραφίης.

A degebat, multorum dierum itinere à se
 invicem distabant. Et hæc quidem ita
 relata sunt ab iis, qui cum Antonio &
 Ammone familiariter vixerunt. Sub eo-
 dem Constantini principatu Eutychia-
 num quoque præclare philosophatum
 esse accepi. Hic in Bithynia circa Olym-
 pum montem commorabatur. Sectæ
 vero Novatianorum addictus, divinam
 gratiam possidebat, tum in morborum
 curationibus, tum in aliis admirandis
 operibus: adeo ut ob virtutum merita,
 Constantino ipsi familiaris esset atque
 amicus. Eo igitur tempore cum qui-
 dam ex Imperatoris Protectoribus te-
 neretur in vinculis: suspectus enim qua-
 si particeps conjurationis adversus prin-
 cipem, fuga se proripuerat; quæritus-
 que circa Olympum montem captus
 fuerat: rogatus ab ejus necessariis Euty-
 chianus ut apud Imperatorem pro illo
 intercederet, prius autem operam da-
 ret ut vinculis solveretur reus, ne cate-
 narum pondere oppressus morte inte-
 rim præriperetur; misisse dicitur ad car-
 ceris custodes, qui peterent ut illum vin-
 culis relaxarent. Cumque illi minime
 obtemperarent, Eutychianum ad carce-
 rem venisse; & carceris januas quæ clau-
 sæ erant, sponte referatas esse; vincti de-
 nique illius vincula diffluxisse. Post hæc
 vero Imperatorem qui tunc Byzantii
 degebat, adiisse dicitur, & ab eo indul-
 gentiam quam petebat facile obtinuisse.
 Neque enim Constantinus Eutychiani
 preces repellere consueverat, quippe
 quem maximo honore prosequeretur.
 Et hæc quidem à nobis breviter dicta
 sunt de iis, qui tum temporis inter Mo-
 nachos eximie philosophati sunt. Si cui
 vero curæ est illa cognoscere, is si qua-
 fierit, vitas complurium conscriptas in-
 veniet.

Κεφ. ιε.

D

CAPI XV.

Περὶ τῶν ἀριστῶν, καὶ ὅθεν ἤρξατο, καὶ τίνας διέλαθε· καὶ
 περὶ τῆς μεταξὺ τῶν ἐπισκόπων δι' αὐτὸν
 ἀναστάσεως ἱερῶν.

De heresi Arii, unde initium sumpsit, & ad
 quos pervaserit: & de mutua Episcoporum
 inter se contentione ob eundem Arium.

Ἀλλὰ ἔρδ' καίπερ ὡδὲ καὶ διὰ πάντων
 τῶν ἄλλων τῆς θρησκείας διδουκίμως,
 εἰς καὶ τῶν διαλέξεων ἐτάρακτον ἄς ἐκ-
 κλησίας, ἐπὶ προφασί δ' ἦσαν δισεβείας, καὶ
 τῆς τῶν θεῶν τελείας διδουκίμως, εἰς ζήτησιν

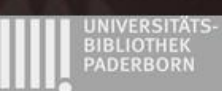
V Erum licet hoc modo & in reli-
 quis omnibus Christiana religio
 floreret, tamen contentiosæ quædam
 disputationes Ecclesiam perturbarunt,
 quæ sub obtentu religionis & perfectæ
 Dei cognitionis, res antea minime
 H h h

discussas in quæstionem vocarunt. Ha-
rum autem disputationum auctor fuit
Arius, Alexandriae quæ est in Ægypto
Presbyter. Qui cum rectæ Doctrinæ stu-
diosus propugnator initio visus esset,
Melitium res novas in Ecclesia molien-
tem adjuvit. Postea vero relictis ejus
partibus, à Petro Alexandrinorum Epi-
scopo Diaconus est ordinatus. Rursum
tamen Ecclesiâ pulsus est ab eodem,
propterea quod cum Petrus fautores
Melitii excommunicasset, nec eorum
baptismum admitteret, ipse Petri acta
reprehendebat, neque ullo modo quies-
cere sustinebat. Postea vero quam Pe-
trus Martyrium pertulisset, Arius ab
Achilla veniam precatus, ad Diaconi
officium rediit, & ad Presbyterii digni-
tatem promotus est. Deinceps quoque
Alexander illum in honore habuit. Por-
ro cum dialecticam apprime calleret:
nam & hujusmodi disciplinarum haud-
quaquam expertus fuisse dicitur: in ab-
surdissimos sermones prolapsus est: ita
ut quod à nemine unquam antea dictum
fuerat, ipse in Ecclesia ausus fuerit præ-
dicare: Filium Dei de non exstantibus
factum esset; & tempus fuisse cum non
esset, & pro arbitrio suo illum vitii ac
virtutis capacem esse; creaturam quo-
que & facturam illam esse: aliaque ejus-
modi multa, quæ verisimile est eum di-
cere, qui suscepto talium opinionum
patrocinio, ad disputationem & singu-
lorum capitum examen accedit. Porro
nonnulli qui istiusmodi verba audiverant,
Alexandrum reprehendebant, quod novitates istas adversus Christianæ
fidei doctrinam, contra quam decebat,
toleraret. Ille vero satius esse du-
cens, de rebus ambiguis & controver-
sis utrique parti dissendendi locum con-
cedere, ne vi potius ac necessitate, quam
persuasione, eos à contentione revocasse
videretur, ipse unâ cum clero iudex
residens, utrosque in certamen adduxit.
Porro ut in hujusmodi verborum alter-
cationibus usvenire solet, utraque
pars pervincere conabatur. Et Arius
quidem ea quæ dixerat defendebat. Illi
contra, filium patri consubstantialem &
coæternum esse asserabant. Collecto
iterum Concilio, cum tot ac tantas
movissent disputationes, inter se mini-
me consenserunt. Cæterum dum quæ-
stio adhuc anceps ac dubia videbatur,

ἀγούσαι τὰ πρότερον ἀνεξέταστα ἤρξε
τούτων τῶν λόγων ἀρεῖσθαι, ἀρεσύτερον
τῆς καὶ αἰγυπῆος ἀλεξανδρείας ὡς δὲ
δεχθῆς σουδαῖσθαι εἶναι πρὸς τὸ δόγμα δό-
ξας, νεωτερίζοντι μελιτίω συνιπρωπῆ
καλαλιπὼν δὲ πέτρον, ἐχέροσθήθη δὲ καλα-
νὸς πῶρα πέτρον τῶ ἀλεξανδρίων ἐπισκο-
που καὶ πάλιν αὐτὸ παρ' αὐτῆς τῆς ἐκ-
κλησίας ὄξεσθῆθη, καὶ ὅτι πῶρα τῶ
μελιτίου σουδασῶς ἀποκηρύξασθαι, καὶ
τὸ αὐτῶν βαπτισμα μὴ προσεμεῖναι, καὶ
γνωμένους ἐπέσκηπτε, καὶ ἠρεμῆναι ἐκ-
χέσθαι ἐπὶ δὲ πέτρῳ ἐμαρτίξασα, συ-
γνώμῳ αἰτήσας ἀχιλλῶν, ἐπέσκηπτε
διακονεῖν καὶ πρεσβυτεῖα ἠξιώσθαι
τὰ δὲ ταῦτα καὶ ἀλέξανδρῳ ἐν τιμῇ
χεν αὐτῶν διαλεκτικῶτάσθαι δὲ γινώ-
σθαι, ἐλέγξο γὰρ μὴ δὲ τῶν τοιοῦτων
μοιρεῖν μαθημάτων, εἰς ἀτόπους ἐξ-
λιθῶν λόγους: ὡς τὸ πρῶτον παρ' ἑ-
τέρου μὴ εἰρημένον, ὁμιλήσας ἐν ὁμο-
σίᾳ ἀποφῆνασθαι, τὸν υἱὸν τῆ θεοῦ ἐξ
ὄντων γεγενῆσθαι, καὶ εἶναι πρὸς ὅτι αὐ-
τῶν, καὶ ἀνεξουσιότητι κακίας καὶ ἀρε-
C δεικτικὸν ὑπάσχεσθαι, καὶ κτισμα καὶ
ποιῖμα, καὶ ἄλλα πολλὰ αὐτῶ λέγειν
τὸν τοῦτοισι συνιστάμενον, εἰς διαλέξ-
σασθῆναι καὶ ὡς κατὰ μέσθαι ἠήσασθαι
λαβόρῳ δὲ τινες τῶν εἰρημένων, ἐμαρ-
φοντο ἀλέξανδρον, ὡς εἰ δὲ ὄντος ἀνεγ-
νον τῶν κατὰ τῆ δόγμασθαι νεωτερισμῶν
ὁ δὲ, ὑπολαβὼν ἀμεινον εἶναι πρὸς τῶ
ἀμφιβόλων ἐκατέρω μέρει πρῶτον
γον, ὡς μὴ δόξαι ἀναγκῆ, ἀλλὰ πρὸς
τοῖ τῆς ἐρεθῆ αὐτοῦ παύειν, καὶ ἠή-
D σῆσας σὺν τοῖς ἀπὸ τῆ κλήρου, εἰς
μιλλαν ἀμφιόρους ἠγάγεσθαι ὡς
συμβαίνειν φιλεῖ πρὸς ὡς ἐρεθῆ τῶ
λόγων, ἐκάτερος ἐπειράτο κινῆσθαι
ἰσάσαι δὲ ἀρεῖσθαι μὲν τοῖς παρ' αὐτῶ
ρημένους: οἱ δὲ, ὡς ὁμοούσιου καὶ συ-
διῆσθαι ἐστὶν ὁ υἱὸς τῶ πατρός: συνεδρῆσθαι
πάλιν γενομένου, τοσαύτας διαλέξασθαι
νακινήσασθαι, εἰ συνέβησαν ἀλλήλους: ἀ-
φρῆσθαι δὲ τῆς ἠήσῆσας ἐπὶ δοκούσθαι ἐπὶ

πρῶτον δὲ πρὸς ἀλέξανδρον τὰ πρῶτα, πῆ μὴν
 τότε, πῆ δὲ κένεως ἐπανῶν τελουτῆν, τοῖς
 ὁμοῖσιον καὶ συναϊδίων ἐναι τὸν ἕον διποφαι-
 νομῆσις ἐθεῖο καὶ τὸν ἀρειον ὁμοίως φρονεῖν
 ἐκέλευσε, τῶν ἐναντίων λόγων ἀφεμενον·
 ἐπειδὴ οὐκ ἐπεισεν, ἠδὴ ὅ πολλοὶ τῶν ἀμφὶ αὐ-
 τῶν, τῶν ἐπισκόπων καὶ τῶν κληρῶν, λέγειν ὀρ-
 θῆς τὸν ἀρειον ὁνομιζόν· ἀπειρῆξε τῆς ἐκ-
 κλησιας αὐτὸν τε καὶ τὰς συμπεράθησας ἀν-
 τὶ αὐτῷ τῆς ἀλεξανδρέων παροικίας, πρεσ-
 βύτεροι μὲν, ἀθανάλας καὶ ἀχιλλῆας, ἐκαρ-
 πῶν τε καὶ ζαρμάτης καὶ ἀρει· δίακο-
 νοὶ δὲ, διζώϊο καὶ μακάριος, ἰερίο καὶ
 μιλῆας καὶ ἐλλάδιο· ἐντεθέν δὲ καὶ τῶν λαῶν
 οὐκ ὀλίγη μοῖρα μετέθεντο πρὸς αὐτῆς, οἱ μὲν
 ἐμῶς χρεῖναι αὐτῷ θεῷ νομιζέον ἡγόμενοι·
 οἱ δὲ, τῆτο δὴ τὸ τοῖς πολλοῖς συμβαῖνον, ὡς
 κἀκεῖνός ἐλεεῖν, καὶ τῆς ἐκκλησιας ἀκεί-
 νως ἐκβεβλημένους· ἐπειδὴ καὶ ἀλεξάν-
 δρος ὡς εἶχεν, λογισάμενοι οἱ ἀμφὶ
 τῶν ἀρειον ἀναγκαῖον εἶναι τὴν δύνωιν παρ-
 ούσασαι τῶν καὶ πόλιν ἐπισκόπων, πρεσβύτων
 παρὸς αὐτῆς· καὶ γρηΐφαντες ὡς ἐπιστόν,
 ἔπειν εἰ μὲν ὅστωις ἐχθρῶς νομιζέον αὐτῷ
 θεῷ, δηλώσαι ἀλεξανδρῷ μὴ χαλπαίνην
 αὐτοῖς· εἰ δὲ μὴ, διδάσκατος ὄν χρητῆρον δο-
 ξάζειν· ἐμετῆως ὅ ὠνησεν αὐτῆς τῆτο τὸ
 σπουδαζόμενον διασπαρῆν· καὶ χερδὸν εἰς
 πᾶσας τῆ τοῖς δόγματι, κοινῆ τοῖς παν-
 ταχῆ ἐπισκόποις ἢ ἀληθῆ γέγονε ζήτησις· καὶ οἱ
 μὲν ἐγραφοῦν πρὸς ἀλέξανδρον, μὴ παρσίε-
 ναι τὰς αὐτῶν ἀρειον, εἰ μὴ τὴν ἐαυτῶν πῆσιν
 ἀποκρῆξασιν· οἱ δὲ, μὴ τῆτο ποιεῖν ἐθέοντο·
 ἰδὼν ὅν ἀλέξανδρον· πλείους ἀγαθῶν βίαι
 παρημαπισμένους, καὶ πιθανότητι λόγῳ δει-
 κῆς, συλλαμβανομένους τοῖς ἀμφὶ τὸν ἀρειον,
 καὶ μάλιστα δισέβειον τὸν τότε παρσῶτα τῆς νι-
 κομηδεῖν ἐκκλησιας, ἀνδρα ἐλλόγιμον ἐκ τῶν
 τοῖς βασιλείοις τετιμημένον, ἐγραψε τοῖς
 πανταχῆ ἐπισκόποις, μὴ κοινωεῖν αὐτοῖς·
 ὅτι τῆτο ἐπι μᾶλλον ἐπὶ ἐκάτερα ἰξεκαίετο
 ἢ σπουδῆ, καὶ μείζων οἷα φιλεῖ ἀνεκινήθη
 εἶς· ἐπειδὴ πολλὰκις διεθῆντες ἀλεξάν-
 δρος οἱ ἀμφὶ τὸν δισέβειον οὐκ ἐπεισαν, ὡς

A Alexander initio paululum vacillavit,
 nunc hos laudans, nunc illos. Tandem
 vero assensus est iis qui filium confub-
 stantialem patri & coeternum esse affir-
 mabant: & Arium contrariis disputa-
 tionibus adjectis, eam sententiam sequi
 iussit. Sed cum ei persuadere non pos-
 set; & alioqui multi qui cum ipso erant
 Episcopi, nec pauci ex clero, Arium
 recte loqui existimarent: Arium &
 Clericos qui opinioni illius adhaere-
 bant, Ecclesia expulit. Adhaerebant
 autem ipsi ex Alexandrina Ecclesia,
 Presbyteri quidem Aithalas, Achilles,
 Carpones, Sarmates & Arius: Diaconi
 vero Euzoius, Macarius, Julius, cum
 Mena & Helladio. Exinde vero etiam
 populi non exigua pars ad eos se contu-
 lit, cum alii quidem de Deo ita sentien-
 dum esse arbitrarentur: alii, ut ple-
 rumque evenire solet, eos tanquam in-
 iuria affectos & indicta causa ex Eccle-
 sia eiectos, miseratione prosequen-
 tur. Cum Alexandriae hic rerum sta-
 tus esset, qui cum Ario erant, necessa-
 rium sibi esse arbitrati, ut cuiusque civi-
 tatis Episcoporum benevolentiam praer-
 riperent, legationem ad eos mittunt.
 Et conscripta fidei lux formulam, ab eis
 contendunt, ut si quidem recte se habe-
 re ipsis videretur istiusmodi de Deo sen-
 tentia, scriberent Alexandro ne ipsis
 succenseret: sin minus, docerent ipsos
 quemadmodum sentire, oporteret.
 Atque hoc illorum studium non parum
 ipsis profuit. Etenim in omnes fere
 dispersa huiusmodi opinione, ab uni-
 versis Episcopis eadem quaestio passim
 agitari coepit. Et alii quidem scripse-
 runt Alexandro, ne Arium ejusque se-
 ctatores in Ecclesiam admitteret, nisi
 opinionem suam prius abjecissent. Alii
 vero ne id faceret obsecrabant. Cum
 igitur Alexander multos sanctioris vi-
 tae specie venerabiles & dicendi arte
 pollentes Arianis favere animadvertet,
 ac praecipue Eusebium qui tunc tem-
 poris Nicomediensem Ecclesiam gu-
 bernabat, virum doctissimum magna-
 que in palatio auctoritatis: cunctis ubi-
 que Episcopis scripsit ne cum illis com-
 municarent. Hinc vero utriusque par-
 tis studia multo magis accensa sunt, &
 acrior, ut solet, excitata contentio.
 Postquam enim Eusebius & qui ab illo
 stabant, Alexandrum saepius deprecati,
 flectere minime potuerunt, tanquam

injuriam affecti, indignari ceperunt, & ad opinionem Arii stabiliendam promptiores exstiterunt. Collecta igitur apud Bithyniam Synodo, ad omnes ubique Episcopus scripsere, ut cum Arii fautoribus tanquam recte sentientibus communicarent, darentque operam ut Alexander cum iisdem commun. caret. Sed cum conatus illorum nequaquam ipsis ex voto succederet, Alexandro nullatenus cedente; Arius legatos mittit ad Paulinum Episcopum Tyri, & ad Eusebium Pamphili qui Caesariensem in Palaestina regebat Ecclesiam, & ad Patrophilum Scythopolitanum Antistitem: petitur ut sibi unam cum suis concederetur, plebem ipsis adhaerentem in Ecclesia colligere, eundem quem prius Presbyterorum obtinentibus gradum. Hunc enim morem esse Alexandriae, qui quidem etiamnum manet, & sub uno Episcopo qui omnibus praest, Presbyteri separatim Ecclesias obtineant, & populum ad illas convenire solitum colligant. Illi vero unam cum aliis Episcopis in Palaestina congregati, Arii petitioni subscripserunt: hortantes ut plebem quidem colligerent, sicuti antea facere consueverant; Alexandro tamen subiecti essent, ac sine intermissione ei supplicarent ut ejus pace & communione fruerentur.

ὕβρισμόν οὐ χαλέπαων, καὶ προθυμότητι ἐχθροῦ κερδῖναι τὸ δόξει δόγμα. Ἐσυνέδρον ἐν Βιθυνίᾳ συνέστησαν, ὡς ὁρῶντες διὰ τὴν πανταχῆ ἐπισκόποις, ὡς ὁρῶντες διὰ τὴν κοινῶνσαι τοῖς ἀμφὶ τὸν ἄρειον, ὡς ὁρῶντες διὰ τὴν ἀλέξανδρον κοινῶναι αὐτοῖς. ὡς ὁρῶντες δὲ ἐν ἡτῶν ὡσαύτως γνώμην αὐτοῖς ἐχώρησεν ἡσπερ δὴ, ἀλεξάνδρῳ μὴ εἰκοῖτο, ὡς ὁρῶντες διὰ τὸν ἄρειον ὡρῶντες παυλῖνον τὸν τύρον ἐπίσκοπον, καὶ εὐσεβῖον τὸν παμφίλῳ, ἐπιτροπὴν αὐτῶν ἐκκλησίαν τῆς ἐν παλαιστίνῃ καίσαρειαν, καὶ παρῶφιλον τὸν σκυθοπόλεως. Ἐστῶν τὰ ἴσα τοῖς ἀμφὶ αὐτὸν ἐπιτροπῆν αὐτῶν ἐστῶν τῶν ἐν τῷ ἄρειον λαόν, ὡς πρότερον τῶν ὡσαύτως ἐστῶν ἄρειον ἐπέχοις. ἔπειτα ἐν ἀλεξανδρείᾳ ἐστῶν, καθάπερ καὶ ἡμεῖς ἐνός ὄντος τῆς πάλιν ἐπισκόπος, πρὸς τῶν ἰδίων τῶν ἐκκλησίας κατέχον, καὶ τὸ ἐν αὐτοῖς λαόν συνάγει. οἱ δὲ, καὶ ἄλλοι ἐπισκόποις ἐν παλαιστίνῃ συνέστησαν, ἐστῶν φίσαντες τῇ δόξει αἰτήσας, ὡς ὁρῶντες ἀμφὶ συνάγειν μὲν αὐτοῖς ὡς πρότερον ὑποδιέσχετο δὲ ἀλεξάνδρῳ, καὶ αὐτῶν λέγειν αἰετῆς πρὸς αὐτὸν εἰρήνης καὶ κοινῶν μείεσθον.

CAP. XVI.

Κεφ. ις.

Quomodo Constantinus audita Episcoporum contentione, & discrepantia festi Paschalis, rem moleste tulit: & Hosium Hispanum Corduba Episcopum Alexandriam misit, qui Episcoporum tumultum sedaret, & questionem de Pascha dirimeret.

Ὡς αὐτῶν οὐ κατὰ τὴν πρὸς τῆς διαμάχης τῆς ἐστῶν, καὶ τῆς τῶν ποσάδων μαλεχόρτη, μεγάλης τῆς ἐστῶν πῆμπε ὄσον τὸν ἰσπανὸν κερδῶν ἐπίσκοπος εἰς ἀλεξανδρίαν, διαλάσαι τῶν ἐστῶν τοῖς ἐπισκόποις, καὶ τῶν ἐστῶν κατασῆσαι τὴν πύργον.

Cum autem, multis quoque in Aegypto Conciliis celebratis, contentio nihilominus invalescens ad ipsum usque palatium pervenisset, Imperator Constantinus non mediocri dolore percussus est, quod cum religio Christiana recens coepisset augeri, opinionum discrepantia multos ab ejus professione revocaret. Atque hujus rei culpam palam Ario tribuebat & Alexandro. Datisque ad eos literis, utrumque objurgavit, quod hanc questionem cum latere posset, in apertum produxissent: & vehementer altercandi studio impulsus, pervicaciter movissent ea, quae nec inquiri

Ἐπεὶ δὲ καὶ ἐν αἰγύπτῳ συνέδρον ἐστῶν τῶν βασιλείων ἐστῶν, ἐστῶν φάτως τῆς ἐστῶν ἀνέξιν ἀπέτρεπον ἡ διαμάχης τῶν δογμάτων καὶ τῆς χάριος. ἡ δὲ αἰτία ποῖ μὲν ἄρειον τε καὶ ἀλεξάνδρῳ γράψας αὐτοῖς ἐνεκάλει, ὡς δυναμῶν λαθεῖν, εἰς τὸ φανερὸν ἐξήγαγον ταυτῶν ζήτησιν καὶ τῶν ἄρειον πρὸς τὸ ἐναντίον σπῆν φιλονεικῶς ἀνεκίνησαν, αὐτῶν μῆτε ζῆλον ταυτῶν